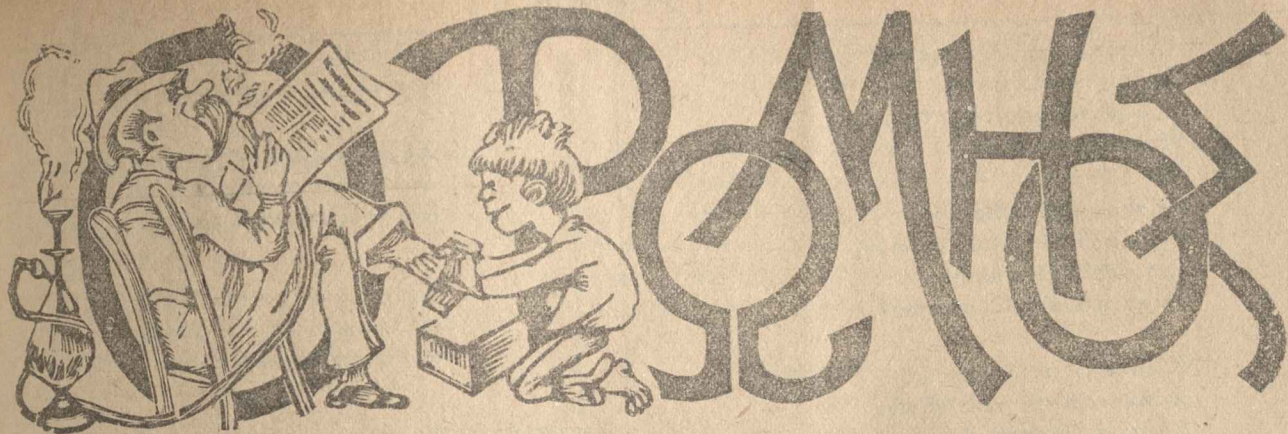

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐκτὴ Μάη κι' εἰκοστή,
κι' ἡ Βουλὴ μας;... σκαπριστί.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνῆακόσ' ἄκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Ποῦντος χίλια διχόσα κι' ἐνέα,
τοῦ Καμπεροῦ πετάγματα νέα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἵ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ῆ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἱ ὅ σ τ ὸ χ ῆ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντος εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει.

**Τέλος τῶν Κρητικῶν
λίαν εἰρηγικόν.**

Φ.—
Π.—

Τοὺς Κρητικοὺς τοὺς εἶδες;
Τοὺς εἶδα, Φασουλῆ,
ποῦ μὲ χρυσαῖς ἐλπίδες
ἔτραβουσιν' στὴ Βουλὴ.

Ἦτο δεινὸς ἀγὼν,
κι' ἐμπρός, παιδιὰ τῆς Κρήτης,
καθένας συμπολίτης
ἐφώναζε σφριγῶν.

Ἐσκουζαν καὶ κυράδες:
ἐμπρός, παλληκαράδες,
μὲ θάρρος' στήν ψυχὴ...
τὸ βῆμα σας ταχύ.

Καὶ προχωροῦν ἐκεῖνοι
μὲ πόθους μυστικούς...
Στρατὸς' στοὺς Κρητικοὺς
τῆς λόγχης του προτείνει.

Τοὺς κύτταζε τὸ πλῆθος
μὲ τόσο καυδοκτύπιν,
καὶ μὴ μεγάλη λύπη
τοῦ πλάκωνε τὸ στῆθος.

Παράταις, πανηγύρια,
μπαλκόνια, παραθύρια,
δρόμοι καὶ πεζοδρόμια
ἐτόνιζαν ἐγκώμια.

Καθένας ἄς θοροῇ,
ἐμπρός, παιδιὰ τῆς Κρήτης,
καὶ πρῶτος προχωρεῖ
ὁ στρατηγὸς Λιμπρίτης.

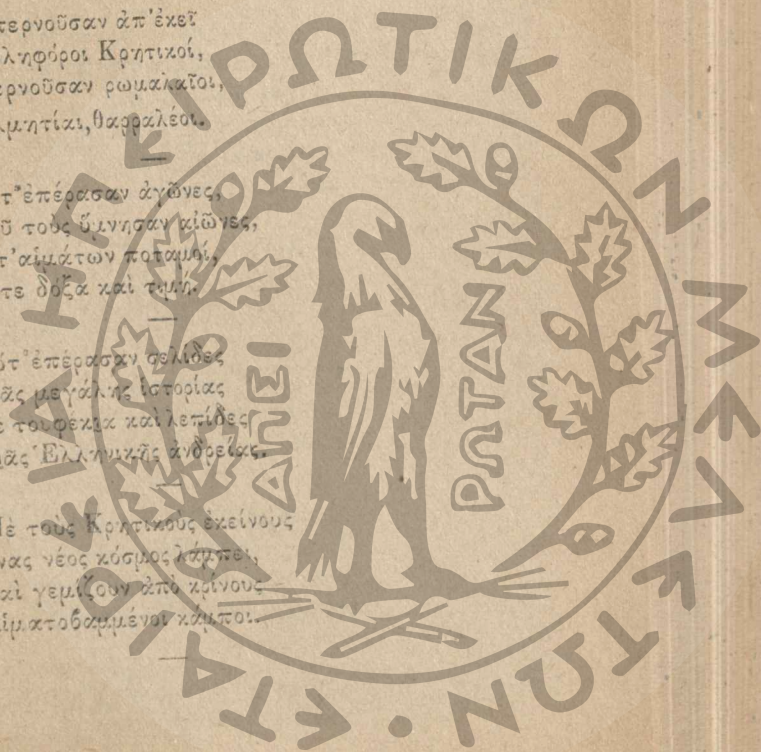
Κόσμου φιλοπατρία,
κόσμου συνωστισμός,
θλίψις καὶ δυσφορία,
μὰ κι' ἐνθουσιασμός.

Ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ
βουληφόροι Κρητικοί,
ἐπερνοῦσαν ρωμαῖοί,
τολμητίσι, θαρραλέοι.

Τότ' ἐπέρασαν ἀγῶνες,
ποῦ τοὺς ὕλησαν κίῳνες,
τότ' αἱμάτων ποταμὴ,
τότε δόξα καὶ τιμὴ.

Τότ' ἐπέρασαν σελίδες
μιάς μεγάλης ἱστορίας
μὲ τοὺς φεκαὶ καὶ λεπίδες
μιάς Ἑλληνικῆς ἀνδρείας.

Μὲ τοὺς Κρητικοὺς ἐκεῖνους
ἕνας νέος κόσμος λήπει,
καὶ γεμίζον ἀπὸ κρῖνους
αἰματοβαμμένοι κάμποι.

Ἀστραψε κι' ὁ Ψηλορείτης
ἀπὸ χιόνια λαμπερός,
κι' ὁ Μινώταυρος τῆς Κρήτης
ἐβρυχήθη τρομερός.

Κόσμοι πόθων διαπύρων
τῆς καρδιάς ξαναφτερόνουν,
μέσα σ' αἵματα μαρτύρων
τριανταφυλλιάς φυτρώνουν.

Κ' ἐβλεπα πτερυγισμούς,
κι' ἄκουσα καὶ παφλασμούς
ἀφρισμένου καταρράκτη.

Κι' ἄστραψαν πολλῶν ματιᾶς,
κι' ἐξῆλθον ἀναψαν φωτιάς,
ποῦ μείναν πρὸ χρόνων στάκτη.

Κ' ἐγὼ τότε, φουκαῖρά,
πέταξα μὲ τὰ φτερά
ἀεροποροῦντος νοῦ
σὲ καιροὺς φρενοπαθεῖς,
ποὺ κλεβάν οἱ Προμηθεῖς
θεῖον πῦρ ἐξ οὐρανοῦ.

Καί' θυμήθηκα τοὺς χρόνους, ποῦ τοὺς ὕμνησες καὶ σύ,
ποῦ μᾶς ἔκανε μεγάλους τὸ πολύπαθο νησί,
καὶ τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρας ἔτρεχαν τὰ παλληκάρια
νὰ ποτίσουν τῆς Κρήτης τὰ κατὰξερὰ χοιτάρια.

Τὶ καιροὶ κι' ἐκεῖνοι τότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται.
Χρόνοι πόθου μυστικοῦ,
χρόνοι πλούτου ψυχικοῦ.

Ἐποχὴ γιὰ φασουλᾶδα,
ποῦ λεγαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα
πῶς τῆς Μιχαλοῦς χρυσῆ.

Ἐποχὴ πατριῶτων
κι' ἐμβροντήτων ποιητῶν,
ποῦ δὲν εἶχαν ποσοστά.

Χρόνοι γιὰ πολέμαρχους μὲ τρύπια μεντζισόλα,
χρόνοι γιὰ τὸν Ἑρνάνη καὶ γιὰ τὴν Δόνα—Σόλα,
στῆχοι ρομαντικοὶ
καὶ μέσα σ' τὴν Εὐρώπη,
μοῦρλα κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ φαντασιόκοποι.

Χρόνοι γιὰ Ριγκολέτο
καὶ γιὰ ξερὸ κουρκέτο
καὶ ναργιλέ' στοὺς Στύλους.

Χρόνοι, βρε Φασουλῆ,
ποῦ δένανε πολλοὶ
λουκάνικα' στοὺς σκύλους.

Χρόνοι παλαθῆς παρλάτας,
δίχως τόσους ὥπως τώρα
κηδεμόνας καὶ προστάτας,
ποῦ μᾶς κόβουνε τὴν φόρα.

Χρόνια δίχως νοῦ καὶ γνῶσι,
ποῦ πετοῦσαν σ' τὰ χαμένα,

καὶ δὲν φέρναμε κανένα
γιὰ νὰ μᾶς διοργανώσι.

Χρόνια δίχως Ἀγγλογάλλους,
ποῦ μὲ δίσκο τοὺς μεγάλους
δὲν τοὺς πέφναμε παγάνα.

Χρόνια μοναχὰ γιὰ γέρο,
ποῦ κανεὶς σὰν τὸν Καμπέρο
δὲν πετοῦσε μὲ διπλάνα.

Χρόνια φτίνεις, χρόνια σάχλας, χρόνια δίχως φιορτοῦ,
χρόνια Φασουλῆ κοπρίτη,
ποῦ δὲν ἔβλεπες τῆς λόγχαις τοῦ δικοῦ μας τοῦ Στρατοῦ
νὰ λογχίζουσε τὴν Κρήτη.

Τὰ παιδιὰ τὰ τιμημένα
τρέχουν τρέχουν λογχισμένα
καὶ μὲ ροῦχα ξεσχισμένα.

Τρέχουν τρέχουν ὁλοῖσα
σ' τὴ Βουλὴ μας μετ' ἄλμάτων,
διασπῶν παλληκαρίσια
πυκναῖς ζώναις στρατευμάτων.

Κατ' αὐτῶν ὁρμῶν ἱππεῖς
κι' ἄλογα τῆς ἀστραπῆς,
πλὴν αὐτοὶ τοὺς σταματοῦν
κι' ἵππων χαλινούς κρατοῦν.

Τραγωδιῶν ἡμέρα,
καυμένη, Φασουλῆ,
κι' ἡ κόμη σ' τὴν μητέρα
ἔτσι πικρὰ μιλεῖ:

Πόντοι μητρὸς καὶ θυγατρὸς.

Πῶς σήμερα λογχίζεις τὴν κόρη σου σκληρά,
ὅπου τὴν ἀγκαλιά σου χρόνους τὴν λαχταρᾷ;

Τὰ ροῦχα μου ξεσχίζεις;
τὴν κόρη σου λογχίζεις,
τῶν Προστατῶν τὴν δούλα;

Πῶς ἔκανες γιὰ μένα
σὲ χρόνια περασμένα
μὴν τὸ ξεχνᾷς, μαννοῦλα.

Κι' ἡ μάνα κρυφολαίει
κι' αὐτὰ σ' τὴν κόρη λέει,
ποῦ δὲν ἀκουεῖ τώρα σὰν κι' ἄλλοτε πολλὰς
τῆς μάνας συμβουλαῖς.

Ἐγὼ κι' ἂν σὲ λογχίζω μὲ τὸ δικό μου χέρι,
μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει
τὶ πόνος ποῦ τὸν ἔχω, τί μητρικὴ λαχτάρα...
ὅς ὤφεται γιὰ τοῦτο τῶν Προστατῶν ἡ φάρα.

Κι' ἂν τώρα σὲ κτυπῶ
καὶ σὲ κατατρυνῶ,
τὸ κάνω γιὰ θυσία...
τὸ θέλ' ἡ Προστασία.

Γιὰ σένα τὴν πολυπαλὴ μὲ πρῶνα χρόνων πόνοι,
κι' ἂν σὲ λογχίζουν σήμερα τὰ δύστυχα παιδιὰ μου,
καὶ γιὰ σένα λόγισμα τὴν μάνα σου πληγόνει,
καὶ τὰ σχισμένα ροῦχα σου ξεσχίζουν τὴν καρδιά μου.

Εἶπεν αὐτὰ καὶ τότε
δακρῶζον πατριῶται,
λαὸς καὶ στρατιῶται.

Μικρὸν μεγάλων ἔβλεπα τὰ μάτια βουρλωμένα,
δακρῶζον μὲ τὸν λαὸ κι' ὀπλῖται λογχισμένοι...
τὰ δάκρυά των ἔκαναν καὶ τὸν ψυχρὸν ἔμμενα
τὸ γῆσο δύο δάκρυα γιὰ μάνα καὶ γιὰ κόρη.

Ἀντίκρουσε μὲ δάκρυα παλληκαριῶν ματιᾶς,
ἔπνευσε γιὰ τοὺς καύμους τῆς σκαλῆδας ἡ ψυχὴ μου,
κι' ἦσαν αὐτὰ τὰ δάκρυα δροσῆς σταλαγματιᾶς
μὲ σ' τὸν αὐχμὸν τὸν πνιγρὸν τῆς ψυχικῆς ἐρήμου.

Καὶ σὰν πέρασαν ἐμπρός μου
ἔεχασα τῆς συμφορᾶς,
μ' ὄνειρά πετοῦσα πλάνα.

Καὶ τὰ δάκρυα τοῦ κόσμου
εἶδα νὰ γενοῦν χαραῖς
γιὰ τὴν κόρη καὶ τὴν μάνα.

Συγκινοῦνται κι' οἱ σκληροί,
παντοῦ δάκρυ πλημμυρεῖ,
πολυδάκρυτος ἡμέρα.

Κι' εἶπα: τί χαρὰ μεγάλη,
ποῦ δακρῶσαμε καὶ πάλι
γιὰ τὴν δούλα τὴν μητέρα.

Κι' ἄκουσα νὰ βγῇ
μὰ ζητωκραυγὴ
μὲ ἀπὸ τὰ σπλάχνα κόσμου δακρυσμένου,
κόσμου πονεμένου.

Τὶ κραυγὴ μεγάλη
κι' ἀπὸ τοὺς ἐν τελεί,
ποῦ θαρρεῖς πῶς θέλει
τᾶκτι του νὰ βγάλει
γιὰ τὴν καταφρόνια,
ποῦ τὸν τρώει χρόνια.

Τότε ζητωκραυγὴ
μὲ κάθε συμπολίτη,
κι' ἐνόμισα κι' ἐγὼ
πῶς πῆραμε τὴν Κρήτη.

Τὸτ' ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ
ὁ λαὸς ἐπευφημεῖ
τοὺς διώξαντας τυράννους,
ποῦ σὲ λόγχαις προχωροῦν
καὶ νομίζεις πῶς φοροῦν
νικητῶν φωτοστεφάνους.

Καὶ τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ
σκουίζει γιὰ τοὺς Κρητὰς ζῆτω,
κι' ἐγὼ τρέχω, Φασουλῆ,
καὶ τὴν ἔνωσιν κηρύττω.

Μὰ δάκρυσε μαζί μου καὶ σύ, παληοσκακίτη,
κι' ὅπουταν γιὰ πατρίδα νοιώθεις ὑπὸ τὸ μάτι,
τότε νὰ μὴ λυπηθῇς, τότε νὰ μὴ λυπηθῇς,
πλὴν ἔλπιζε καὶ θάρρει

πῶς σὲ Προστάτας φίλους ὀργήγαρα θὰ πῆς
νὰ πάρουνε ποδάρι.

Ὡ μάνα σύ, ποῦ μὲ Στρατοὺς κτυπᾷς ὀργανωμένους
τοὺς βουληφόρους τῶν Κρητῶν καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους,
ποσάκις δὲν ἠθέλησες ἐνώσεις νὰ φωνάξεις,
ποσάκις ὑπὲρ τῶν Κρητῶν δὲν ἔγινες θυσία,
ποσάκις δὲν ἠθέλησες καὶ τοὺτους νὰ συνάξεις
ὥπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας ὕβρις τὰ νεοσύα.

Μάνα, ποῦ λιθοβολεῖς
τοὺς μετὰ Χριστὸν προσήτας,
καὶ σ' τὰς ἐδράς τῆς Βουλῆς
δὲν καθίζεις καὶ τοὺς Κρητὰς,
πῶς μὲ τοὺτους ὑποφέρεις, πῶς μὲ τοὺτους συγκινεῖσαι,
πῶς τοὺς βλέπεις δακρυσμένη,
καὶ τὸ δάκρυ σου σημαίνει
πῶς κρυφοὺς ἂν πνίγῃς πόθους, μὰ ποτὲ δὲν τοὺς ἀρνεῖσαι.

Νέα Βουλὴ κι' ἀναβολή.

Φ.— Ὁ Λευτέρης
καθὼς ξέρεις,
Περικλέτο μπουνταλά,
τὰ κατὰφερε καλά.

Καλὰ σ' τὴν γῆν κρατούμενος,
μὰ κι' ἀεροβατῶν,
μὰ καὶ χειροκροτούμενος,
μὰ καὶ χειροκροτῶν
γυμνάσια Στρατῶν.

Ἀποδείξας ἐν πολλοῖς
σὲ καμπόσους προσφιλεῖς
πῶς μωαλοῦ δὲν ἔχουν κόκκον,
κι' ἀναδείξας τῆς Βουλῆς
Πρόεδρον τὸν Τσιριμῶκα,

καὶ Δικαιοσύνης νέον Ὑπουργὸν τὸν Ρακτιδῆ,
πάντων δι' αὐτὸ κραζόντων ἐλελεῦ, εὐοὶ κι' εὐάν.

Ἐκ μαχῶν μετακομίσας σ' τὰς κλεινὰς ἰσοπεφάνους
τοὺς Δραγόνους, τοὺς Οὐλάνους,
κι' ἀπειλήσας δι' αὐτῶν
τὴν ὁμάδα τῶν Κρητῶν.

Λογχοφόρους παρατάξας
κι' ἀκονίσας σακαράκας,
καὶ λογχίσας καὶ πατάξας
Κρητικῶν ἀόπλων βράκας.

Πλὴν κατόπιν μετ' ἐκείνων
ἐμύλησας κατ' ἰδίαν,
κι' ἡσυχάσας τῶν Ἑλλήνων
τὴν ἀνίσχυρον καρδίαν.

Πρὸς διάσωσιν τοῦ γένους ἐκ τῆς αἱματοχυσίας
διακόψας ἅς σέβσε τὰς μεγάλας ἐργασίας
τοῦ κλεινοῦ Βουλευτῆ τοῦ
μέχρι πρώτης Οκτωβρίου,
εὐχαρίστησε τοὺς Κρητὰς, εὐχαρίστησε κι' ἐμᾶς,
ποῦ γλυτώσαμε συγκρούσεις
σ' τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης,
καὶ μετελάδες μὲ τοὺς Τούρκους καὶ πολέμων ἀφορμὰς.

Πλὴν ἱκανοποιήθη μ' ἐμᾶς ἐκ περισσοῦ
κι' ἡ ξένη Προστασία κι' ἡ προσφιλεῖς φεσοῦ,
κι' ὁ Βενιζέλος πάλι τὰ βόλεψε καλά,
κι' εὐγε τοῦ λέν οἱ Τούρκοι, κι' ἐμεῖς χαῖρ-δὲλᾶ.

Καὶ μέχρις' Οκτωβρίου ποῖος ξέρει, πατριῶται,
τὰ πράγματ' ἂν ἀλλάξουν, ἀλλάχ' κερὶν ὥς τότε.
Ἄλλ' ἂν καὶ τὸν Οκτώβρη μένουν' στήν ἴδια θέσι,
κι' οἱ Τοῦρκοι' στοὺς φρατέλους δὲν βγάλουνε τὸ φέσι.

Κι' ἂν ἐπανεέλθουν τότε τῆς Κρήτης βουλευφόροι
μέσα' στὸ Παρλαμέντο νά' μποῦνε μὲ τὸ ζόρι,

καὶ τότε διὰ νέας μακρὰς ἀναβολῆς
κηρύττομεν ἀργοῦσαν τὴν δρᾶσιν τῆς Βουλῆς.

Καὶ τότε σὰν καὶ τώρα τοὺς Κρητικούς λογχίζομε
καὶ βράκαις καὶ σουρτοῦκα τῶν Κρητικῶν ξεσχίζομε,
κι' εὐχαριστοῦμε πάλι Δυνάμεις καὶ Τουρκιά
δείχνωντας τρυπημένα σουρτοῦκα καὶ βρακιά.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀπτόητος πετᾷ κι' ὁ θλάξ' ὁ Περικλέτος τὸν κυττᾷ.

Τὴν ἀεροπορίαν δοξάζω καὶ γεραίρω.
βαρδᾶτε καὶ θά' πάω' ψηλά μὲ τὸν Καμπέρο,
κι' ἐξ ὕψους θ' ἀνυμνήσω τὴν συλλογὴν ἐράνων
ὑπὲρ ἀεροπλάνων.

Ὑψόνομαι πρὸς ὕψος, ποῦ στρίβουν τὰ μηχανά μου,
μοῦ φαίνεται τὸ σύμπαν σὰν ἓνας κόκκος ἄμμου.
Δὲν βλέπω τῆς Ἀθήνας κανένα καφενέ,
μήτε παληὸ κανένα καὶ νεὸ κουνενέ.

Περίεργον!.. ἐδῶ δὲν εἶναι Βουλευτήρια,
μήτε κι' ἀφοδευτήρια.
Τί τρόπαια καὶ φέτο
μὲ κάνουν νά' φρυάττω...
βάρδα, βρε Περικέτο,
μὴ χάσκη; ἀπὸ κάτω.

Ἀπέραντος αἰθὴρ ἀπλόνεται μπροστά μου...
δὲν εἶμαι' στὰ σωστά μου,
ζαλίζομαι, τὰ χάνω,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ξεχάνω.

Ὅποια πτῆσις ὑψηλή!..
θέλω νά' γίνω πιά πουλί,
κορυδαλός, κοράκι,
γυπαστός, γεράκι.

Θέλω' ψηλά, μωρὲ παιδιά, νά' κτίζω τὴν φωλιά μου
καὶ νά' κεντρίζω μὲ τὸν ἀέρα τὴν κοιλιά μου.

πάντα μ' αὐτὸν νά' τρέφεται, κι' αὐτὸς νά' τὴν φουσκῶνι,
ὥς ποῦ κι' ἐκεῖνη νά' γενῇ διπλάνο καὶ μπαλόνι.

Δὲν θέλω ρήτορας Ρωμηὸς μὲ λόγια νά' μὲ τρέφῃ,
θέλω νά' γίνω πιά πουλί καὶ νά' πετῶ' στὰ νέφη,
σὰν ὄρνο νά' ζυγιάζωμαι γεμάτο βουλιμιά,
κι' ἀπὸ' ψηλά νά' ριχνώμαι σὲ Κεντρικὰ Τμῆμα.

Δὲν θέλω νά' κυλιέμαι μὲ τόσους ἐναγείς
στὸν βορβόρον τῆς γῆς.
Κι' ὅτιγας ἐδῶ πᾶνω βρε Περικλή χαλντούπη,
μοῦ φαίνεται μυρουδιά,
μοῦ φαίνεται σκουληκιά,
κι' ἀνωσελές κούνουπι.

Ἐδῶ' ψηλά φελῶ μὲ τὰς διοργανώσεις
καὶ μὲ τὰς ἀνορθώσεις.
Κανεὶς δὲν ἔχει καὶ τοὺς ἀπάνω στὸν ἀέρα,
μήτε κι' ὁ θεὸς ἑλὸς,
δὲν βλέπει τίποτ' ἄλλο παρὰ στυλ πνὴν αἰθέρα
χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος.

Κανεὶς δὲν κατακτείνει προπέτης πετεινός,
ἀέρος κατακτήσεις καὶ νικάς θά' κηρύξω...
καγμένας ἀπὸ' κάτω μὴ στέκη κεχηνός,
κι' ἐγὼ σὰν τὸν Καμπέρο κούφετα δὲν θά' ρίξω.

Κανεὶς δὲ μὴ μὲ βλέπῃ μὲς' ἀπὸ' τὰς Ἀθήνας,
κι' ἐγὼ θά' ρίξω καὶ τὴν γὰρ μερικὸς κηφήνας,
ποῦναι' λιγάκι σόκιν, κι' ἂν φανερά τὸ 'πῶ
ἔμπαρτ' καὶ νά' ντραπῶ.

Βάρδα καὶ κατεβαίνω, βρε Περικλή μαζέτα,
κι' ὅσοι κημπούσις μούντζις καὶ πόρτες γιὰ κούρετα.